

Ни доткаено, ни избелено
Деветъ покро'и за деветъ брака.

252.

Що си биле два брата родени,
Кинисале на пуста чужина,
Да ми стечатъ пари да донесатъ.
Ми стояле до деветъ години,
Стеко'а деветъ товари хазно.
Си тѣргна'а дома да си идатъ,
Ми пойдо'а въ зелена ливада,
Ми седна'а двайца да сѣ бричатъ,
Ми имале една пуста сабя;
Хазно делятъ си го поделіа,
На сабя-та дельба не сѣ чинить;
Па истѣргна помали-отъ братъ,
Ми го закла постари-отъ братъ.
Ми отговоре постари-отъ братъ:
„Айти мои помалечокъ брате!
Како дома сега ќе си по'ишъ,
Како на майка ти ќе ѣ кажишъ!“
Сѣ нажали на помали-отъ братъ,
И истѣргна таа остра сабя,
И ми сѣ закла тои самъ себе.
Що ми реколъ постари-отъ братъ:
„А ти горо, ти зелена горо!
Кой тука ќе дойдитъ да му речишъ,
Половин' хазно въ цѣрви до да'итъ,
Четири товари той да земишъ,
Еденъ товаръ майкѣ да ѣ даишъ.“

253.

Јно ле, Јно, хубава Јно!
'Убава Јна платно си ткае
Платно си ткае въ нейна-та тета
Тенко-но платно бурунджукліа,
Кенаре-то му 'се сухо злато.